

CHRISTI
451.LEONIS PAP.
12.VALENTIN. 27. IMP.
MARCIANI 2.

non ita credit. Petrus per Leonem ita locutus est: Apostoli ita docuerunt. Pie & vere Leo docuit. Cyrilus ita docuit. Leo & Cyrilus similiter docuerunt. Hæc vera fides. Catholicæ ita sapimus. Hæc Patrum fides. Hæc in Epheso lecta non sunt. Hæc Dioſcorus occultavit. His dictis, & elucidatis atque solutis quæ ab Episcopis Palæstinae & Illyrici fuerunt objecta: acquiescentibus omnibus, ac comprobantibus, atque infuper adversus Dioſcorum conclamantibus Patribus universis, secunda Sessione finem accepit.

LXXX.
Sessione ter-
tia.

Ad tertium vero Idus Octobris denuo Conventus cogitur, sed Episcoporum tantummodo absque magistratibus secularibus, eo quod in hac Sessione tractanda esset Dioſcori damnatio per Episcopos tantummodo facienda: neque enim ipse Imperator Marcianus admissus, sed tantum Episcopi Synodus ingressi sunt. Sic igitur convenientibus Patribus, primo loco recitatus est precium libellus Eusebii Dorilei adversus Dioſcorum, quo cum Acta Ephesina damnari, tum Dioſcorum debere deponi potebat. Et licet hæc omnia facta viderint poterant in priori Synodi Actione: quod tamen non cuncta absoluta fuissent, sed præparatio quedam judicii & causa cognitionis habita esset: et si omnium acclamationibus tunc innocentias, quid in Dioſcorum statuendum esset: ut tamen servaretur secundum Ecclesiasticos canones forma judicii, iudicis est citari absens a Synodo Dioſcorum, qui domi erat custodus a militibus ne fugam arriperet. Citatus igitur a sancta Synodo per Episcopos, le excusavit, quod adesse non posset, cum a militibus custodiretur, & quod non adesset in Synodo Judices secularis, qui antea causam tractare coepérant. Secundo rursum vocatus, prætexuit aegritudinem, illudingerens, numquam fore, ut adesset, nisi praesentes essent Judices secularis. Ad quem tunc Cecropius Episcopus Sebastenus, unus ex iis, qui ad ipsum vocandum missi fuerant, hæc dixit: *Quando quedam regularia (nempe Ecclesiastica) negotia examinantur secundum canones, neque Judices alios vel laicos interesse oportet. Habes, lector, non unius Episcopi, sed ecumenicæ Synodi, immo & totius ubique vigentis Catholicæ Ecclesiæ*

testimonium ex rerum usu & sanctis canonibus comprobatum, quantum sibi laici, ipsi Judices secularis in Ecclesiasticis causis valeant vendicare: ut plane qui inconcessa presumat, sacrilegus habendus sit.

Inter hæc autem jussi sunt legi libelli LXXXI. aduersus Dioſcorum: oblataque omnes e- De libello jusmodi inscriptione notati: *Sanctissimo & Theodori beatissimo universali Patriarchæ magna Diaconi & alio Roma Leoni, & sanctæ & universali Sy- Ichyri- noda Chalcedonensi. Primumque lectus qui nis diacono.*

oblatus est a Theodoro diacono Eccle- siæ Alexandrinæ, qui privatus ab eo fuit nulla alia de causa, nisi quod amicus fuisse set sancti Cyrilli predecessoris ejus Episcopi: quo accusabat Dioſcorum, quod Origenista esset haereticus, & blasphemus in sanctam Trinitatem, & homicida, & incendiarius, atque vita turpissimus, quod que demum auctus fuisse excommunicare ipsum sanctum Leonem Romanum Pontificem. Lectus est post hæc libellus Ichyrionis Diaconi aduersus eumdem Dioſcorum datus: qui præter cetera de blasphemis in Trinitatem, & alia supra narrata, addidit, frumentum Ecclesiæ Libye, que ob nimiam provinciæ ariditatem triste carerent, ab Imperatoribus dari solitum ad conficiendam sacram Eucharistiam, & solarium peregrinorum, a Dioſcoro esse subreptum; adeo ut eam ob causam diu in Libya non fuerit oblatum incurruent sacrificium. Adjectis infuper de bonis relictis cœnobitis & monasteriis a Peristeria nobilissima femina, ab ipso subreptis, & in turpes personas expensis; quodque (ut ait) nec pro ejus anima incensum obtulerit. Vides ex his veterem usum, quo pii prosequenter memoriam defunctorum: quod nisi sancte pieque foleret in univerla Ecclesia Catholica frequentari, nequaque coram adeo magna Synodo fuisse Dioſcoro datum criminis.

Addidit plura de vita ejus obscoena. LXXXII. valde: utpote qui subintroductas feminas haberet in Episcopio, & lavaretur cum eis in balneo: & quod inter alias Pansophiam quamdam famosissimam præ ceteris haberet in deliciis, magno scandalo Alexandrinorum omnium. Ad postremum adjectit, que ipse Theodorus ab eo passus esset; nimur quod ob amicitiam cum

in Synodus adventu, posita sint in sexta tantum Actione, cui ipse vere interfuit, & Patries allocutus est. Postremi Conciliorum Collectores ea omnia ad sextam Actionem jure merito retulerunt, & quia illa sexta Actio aliter apud Isidorum, & in antiquis quibusdam exemplaribus habetur, quam in Getti Chalcedonibus, Baluzius pag. 1388. eandem exhibet, qualis reperitur in tribus vetustis codicibus Bibliothecæ Colbertine.

PAGIUS

mentum invenitur, & ex Breviculo supra laudato, in quo scriptum, Imp. Marcianum indexisse Synodus apud Nicæam, in qua & ipse, & Pulcherius resedit, & omnis cum eo Senatus & Potestates, quo loco recte in margine Labbeus notat, liquere ex Actis hoc falsum esse. Quo ad Autorem Breviculi Eutychianistarum, is tantum assent, Pulcheriam Nicæam resedisse, quod in dubium non videtur revocandum. Cum porro in omnibus codicibus MSS. tam Græcis quam Latinis Marciani oratio, aliisque de ejus